smutecnireci.cz

Vážená rodino, vážení přátelé, milé kolegyně a kolegové,

děkuji, že jste dnes přišli. Jsme tu, abychom se rozloučili s Petrou Svobodovou — naší Péťou — a zároveň připomněli všechno dobré, co do našich životů vnesla.

Rodina nás poprosila o kousek barevnosti a lehce odlehčený tón — přesně tak, jak měla Péťa ráda. Je to hezké připomenutí: brát věci vážně, ale sebe ne příliš vážně.

Péťa byla rodilá Brňačka. Vystudovala mediální studia a ten smysl pro jazyk, obraz a pointu si nesla celou kariérou. V našem marketingovém týmu vedla klíčové kampaně pro technologické klienty s přesností projektové manažerky a energií, která dokázala rozhýbat i nehybné agendy. Uměla naplánovat, zorganizovat, naslouchat, propojit lidi napříč odděleními a na workshopu z nejasna udělat směr.

A měla dar, který se v práci bere jako samozřejmost, ale samozřejmý není: jednou větou odlehčit napětí. Když šlo do tuhého, přišla drobná poznámka, úsměv, nadechnutí — a najednou jsme zase byli tým.

Můj nejhezčí obraz, který si ponesu, se stal během důležité prezentace. Technika selhala. Chvíle, kdy se většinou ztrácí půda pod nohama. Péťa bez zaváhání řekla: „Dobře, dáme živé slidy.“ Rozestavila nás do řady, každému přidělila jeden „bod“ agendy a improvizovaně nás režírovala. Publikum se smálo, ale hlavně poslouchalo. A na konci tleskalo. Ne proto, že jsme improvizovali, ale proto, že nás vedla s klidem a důstojností. To byla ona: nadhled v praxi.

V práci excelovala v plánování a facilitaci, ale také v tom, co se do rozpočtu nepočítá a přesto drží společnost pohromadě: ranní běh, po kterém přinesla jasnou hlavu; páteční koláče — často cheesecake — s vtipným vzkazem;

Vytvořte si vlastní personalizovanou řeč na smutecnirec.cz

zábavné firemní newslettery, které jsme četli do poslední řádky; improvizační divadlo, kde se učila naslouchat beze slov; deskové hry o víkendech, kde vítězství nebylo cílem, ale dobrý čas s lidmi ano.

Byla otevřená, férová a pečlivá. Uměla dát zpětnou vazbu tak, aby posouvala, ne zraňovala. A když bylo potřeba, stala se kompasem — pro projekt i pro člověka. Osm let po jejím boku mě naučilo, že dobrá spolupráce začíná obyčejnou zvědavostí: „Co potřebuješ, abych ti pomohla?“ To byla její věta.

Dnes myslíme především na její nejbližší: na manžela Martina, dceru Emu a syna Štěpána, na rodiče Alenu a Jiřího a na sestru Terezu. Prosím, přijměte naši účast a vděčnost. Víte, co pro vás znamenala. My víme, co znamenala pro nás. A v tom se potkáváme.

Co nám bude chybět? Její povzbudivé zprávy v týmu, nadhled uprostřed stresu, páteční koláče s vzkazem, který vždy trefil náladu týdne. Ale to podstatné nezmizí. Zůstává způsob, jakým nás naučila spolupracovat, držet slovo, být fér — a zároveň se umět zasmát, když to nejvíc drhne.

Možná jí můžeme být věrní tím, že pár jejích drobných rituálů převezmeme. Že si v pátek připomeneme, co se povedlo. Že se v pondělí nadechneme a řekneme: „Tak jak na to společně?“ A když technika selže, neztratíme půdu pod nohama. Vzpomeneme si na „živé slidy“.

Péťo, děkujeme za jasný hlas, který dokázal spojovat. Za humor, který pomáhal, ne shazoval. Za odpovědnost, která nebyla tíhou, ale oporou. A za to, že jsi nám ukázala, jak lze být výkonný a zároveň laskavý.

Loučíme se s tebou s úctou a láskou. To, co jsi v nás zasela — spolupráci, férovost, zodpovědnost a schopnost najít lehkost — poneseme dál.

Odpočívej v pokoji, Péťo.
Děkujeme.

Tato řeč byla vytvořena pomocí smutecnireci.cz.Odpovězte na pár otázek a vygenerujte si vlastní personalizovanou řeč hned teď nasmutecnireci.cz
Vytvořte si vlastní personalizovanou řeč na smutecnireci.cz

Vytvořte si vlastní personalizovanou řeč na smutecnireci.cz